

Koidula Press

Detsember 2009

hind 5kr

**Uuel aastal
oleme siin kõik
ühe mütsi all!**

**Varsti ühe mütsi
all**

Lk 2

**Koolikell tekitas
mässu**

**Aktiiv kokkab
auhinnaraha**

Lk 3

**Kas sina juba
tunned Eerot?**

**Ilmub raamat
Koidula kooli aja-
loost!**

Lk 5-6

Raudsed daamid

**Kes ta tegelikult
on?**

Lk 6-7

**Maire Aunastest
Kaspar Peterson
– superstaariks
pürgija**

Lk 8-9

**Seagriip-
rahateenimis-
võimaalus?**

**Kehaline kasva-
tus jälle tunniks!**

Lk 10

Annika
Andresen

Mõtted otsas!

Täiesti liialdamata olen tegelenud antud juhtlõigu kirjutamisega kolm nädalat, kui seni olen kirjutanud lugusid maksimaalselt kolm tundi. Kõik tähtsam ja vajalikum tundub olevat juba öeldud-kirjutatud: lugege meie sisukat lehte -, ja palju varem ning palju targemate inimeste poolt.

Niimoodi mõtlesingi improvisatsioonivaeses tervelt kolm pikka nädalat. Lihtne on kirjutada, kui on antud teema, käskluse "Kirjuta lugu!" peale sõnad iseenesest ritta ei lähe.

Saabuvad jõulud – ootuste, puhkamise, rahu, õnne ja kokkuletemise aeg.

Koidula Press soovib omalt poolt uude aastasse uusi, värskaid mõtteid, nutikaid lahendusi ja ennekõike pealehakkamist!

Helerin ja Merilin
Randmaa

Eelmises koolilehes kirjutasime koolimütsist ja kuna idee meeldis paljudele, on koolimütsi näidis juba valmis. Direktorile meeldis koolimütsi idee, nii palus ta meil koos kunstiõpetaja Eda Teearuga minna Tallinnasse mütsivabrikusse. Kaasa tuli ka meie klassiõde Meribel.

Vabrikus ootas meid kaks naist, kes kohe lahkelt teiste koolide müts näitama hakkasid: valik oli suur ja lai. Saime seal proovida neid mütsi ja valida kõige ilusam, selline, mis sobib ikka nii pois-tele kui ka tüdrukutele. Pidime otsustama mütsi materjali, kuju, värvid ja veel palju muudki. Aga see ei olnud raske, sest näidis ja kindlad värvisoi-vid olid olemas.

Ruumis, kus mütsidele tikitakse logosid ja kirju peale, saime kõik kenasti räägitud ja kokku lepitud, milline logo ja kiri peaksid meie mütsil välja nä-

gema.

Mütsi näidis valmis enne jõule ja kui see sobib, siis tuleks võtta mõõdud ja panna kirja tellitavate mütside arv.

Müts tuleb tumesinist värvi kahe kuldse kandiga.

Nokk tuleb tavalisest nahast, mitte lakknahast ja meie kooli nimi tuleb paremale küljele ning Koidula logo - kuldne figuur tuleb mütsi peale.

Meribel proovis kõiki meeldivaid koolimütsi pähe. Parimat aitas valida õpetaja Eda Teearu. Foto: Merilin Randmaa

Üks küsimus direktorile

Millal on võimalik osta meie kooli teklit ja kui palju see maksab? Kas mütsi tellimine on kohustuslik?

Uuest veerandist hakkab klassides ringlema leht, mille täitmisel saavad kõik soovijad endale mütsi tellida. Kirja tuleb esialgu panna vaid enda nimi ning peaümberrõõtu - hea oleks, kui kõik õpilased oma peaümberrõõtu selleks ajaks teavad. Hinnaks on pakkunud firma 240 krooni pluss käibemaks. Kuna kõik peavad mütsi omast taskust kinni maksma, ei saa selle olemasolu kohustuslikuks teha.

Koolikell tekitas mässu

Annika Andresen

Nüüdseks on juba pea terve nädal kostnud meie kõigi kõrvus lõbus lugu The Ting Ting -silt - *Shut up and let me go*, mille tõi valikutesse Hanna-Stina Sonts (9.a). Küll aga võib nimetada uue koolikella „trooni valutamist“ väga värvikaks, pikaks ja keeruliseks protsessiks, mis on praeguseks juba seljataha jäänud.

Valik küündis äärmus-
tesse

Novembri lõpus kogus mäletatavasti kooliraadio kõikvõimalikke koolikel-
laks sobivaid demosid. Lugusid toodi niivõrd roh-
kelt, et arvukuse üle nu-
riseda ei saanud, tõsiselt
võetavuse üle aga küll. Nimelt sadasid raadio-
ruumi rohked naljamehed
sõnumiga: “Tõin teile kel-
la!”, ulatasid mälupulga,
ootasid kannatlikul pil-
gul, millal lugu arvutisse
kopeeritakse ning korido-
ri tagasi liikudes küsisid
viivuks, kaval muie näos, :
„Lasete ikka valikutesse,
eks?“. Sugugi harv ei ol-
nud juhus, et loo nimeks
oli pandud „karvane“,
„suvakas“, „s*** verd“
või muu selline. Mis aga
selgus: lugu oli veel kar-
vasem ja veel suvakam
või veel rõvedam ning ei
sobinud kohe mitte kui-
dagi koolikellaks.

Kindlasti tuleb ära mai-
nida, et naljameeste kõr-
val oli ka hulk isikuid,
kelle muusikaline maitse

pika aja peale kõrva krii-
pima hakkaks. Toodud
demodest pidi KGFM väl-
ja sõeluma kümme pari-
mat. Valikute tegemisel
lähtuti põhimõttest, et
lugude hulgas peaks ole-
ma igale maitsele midagi
sobivat.

Süsteemiveaga kaas-
nes mäss

Jõudis kätte 3. detsember
- päev, mil anti tervele
kooliperele võimalus
avaldada lihtsustatud
kujul enda arvamus - kõi-
gile jagati paberilipik
ning sellele tuli kirjutada
üks number ühest küm-
neni, vastavalt oma lem-
mikloole. Enim hääli kogus
kultusbändi AC/DC
lugu *Back in Black*, mis
kogus ~800-st häälest
17%. Lugu jõudis kõlada
vaid poolteist päeva, kui
raadioruumi hakkasid
kogunema mitmete klas-
side allkirjastatud taotlu-
sed, mis nõudsid koolikel-
la vahetamist.

Raadiomeeskond avastas,
et rakendatud oli vale
süsteemi: hääletajatest
17%-le kell võib-olla
meeldis, kuid ülejäänud
~1050 inimest? Allkirju
lisandus järjest juurde
ning välja tuli mõelda
uus süsteem. Seda tehtigi
— kuulutati välja uus
konkurss, mida võeti ka
õpilaste poolt tõsisemalt.
Hääletamissüsteem muu-
deti kaheringiliseks: esi-
mese ringiga oleks selgi-
tatud välja top 3 ning tei-
se ringiga oleks saadud
nende hulgas oma lem-
mik valida. Nurisemiseks
poleks õigust sellisel pu-
hul väga jäänud, kuna
tõenäoliselt oleks teise
ringiga kokku tulnud pa-
rima koolikella häälte-

enamus. Aga kas keegi
teist hääletust mäletab?
Ei vist!

Revolutsioon ja või-
dukas lõpp

Ühel kenal neljapäeva-
sel hommikul külastas
raadioruumi direktor,
kes kandis tõenäoliselt
edasi kõigi õpetajate
soovi: ei ole vaja teha
teist hääletust üle kooli,
sest esiteks segab see
tunde ning teiseks valik-
sid algklassid subjektiiv-
selt jälle niisuguse lau-
lu, nagu keegi kõõtsiks.
Muutku KGFM lugu
lihtsalt ise ära! Tuli kor-
raldada uus koosolek,
mõtlemaks välja uus
süsteem, et kõik õnneli-
kud oleksid. Otsustatigi
kutsuda vahetundides
kõigi gümnaasiumiklas-
side kaks esindajat raa-
dioruumi. Neile esitati
kõiki võimalikke kandi-
daate ning õpilaste üles-
andeks oli märkida iga
loo juurde kas pluss või
miinus. Enim hääli saa-
nud viie loo hulgas va-
lis KGFM pärast tunde
finalisti ning juba järg-
misel koolipäeval, es-
maspäeval, kõlas kõigi
kõrvus uus koolikell.
Tuleks mainida, et
praegunegi pala “Shut
up and let me go” ei ole
jättnud kaaslasi kül-
maks, kuid erinevalt
eelmisest kellast on vii-
mase vastukaja olnud
seni vaid positiivne.

Loodetavasti saadi juh-
tunust õpetust - projekte
tuleks võtta tõsisemalt
ning süsteemid peaksid
olema lollikindlad.

Aktiiv

kokkab

auhinnaraha

Annika Andresen

Eelmisel nädalal ei jää-
nud kellelegi märkama-
tuks terves koolimajas
levinud magus vahvli-
lõhn. Nimelt oli sellel päe-
val kooli aktiiv avanud
kolmandal korrusel ko-
kanduse klassis “vahvli-
kohviku”. Suu sai magu-
saks teha viie krooni eest,
suussulava kohupiima
eest maksti lisaks kolm
krooni ning sama raha
eest oli võimalik osta ka
keelekastet.

Idee olevat sündinud Tal-
linna Sikupilli keskkooli
eeskujul- nimelt olevat
sellegi kooli õpilasomava-
litsus teeninud endale
raha kokates. Kindlasti
tuleks ära mainida, et
tegemist ei ole lihtsa
”koka- ja kommiraha”
kogumisega, vaid saadud
tulu eest ostetakse kooli
jõulupidudele snäkke
ning stiilipäevadel aktiiv-
semalt osalenud klassi-
dele magusaid preemiaid.
Paistab, et aktivistid
pole köögis võhikud, ning
seda tõestab ka asjaolu,
et järjekord ulatus
“vahvlikohviku” uksest
välja ning mitmed õpila-
sed- õpetajad ei pidanud
ühel vahetunnil mitu kor-
da järjekorras seista aja-
raisuks.

Kuu aega tagasi rõõmus-
tas aktiiv pannkoogimüü-
giga ja kui kõik sujub
plaanipäraselt, võib vihje-
te kohaselt jaanuarikuu
ühel päeval külastada
kokanduse klassis asuvat
“maiuspalakohvikut”.

Kas Sina juba tunned Eerot?

Meribel Sinikalda

Koolis ringi kõndides ei pruugi me tähelegi panna, milliseid erinevaid ja huvitavaid inimesi meie ümber liigub. Üks nendest on kindlasti konkreetne ja otsekohene Eero Vaher, kellega suhtlemiseks on vaja piisavalt kannatust ja sõnaraamatut.

Enda iseloomustamisel jääb noormees tagasihoidlikuks: "Mitmekülgsete teadmistega, samas ka üsna laisk inimene", ütleb ta. Sellesse, et teda teatakse kui väga tarka noormeest, kommenteerib ta: "Tulemused näitavad, et olen päris tark. Tegelen liiga paljude asjadega. Tean igast asjast midagi, aga mitte kõigest ropult palju."

Oma rohketest tegevustest hoolimata jätkub Eerol ka aega meelelahutuseks, soovitades kõigile Šostakovitši kaheksanda keelpillikvarteti teist osa, mis olevat päris äge.

Nagu poistele ikka, pole ka Eerole videomängud võõrad. Nimelt mängib ta esimeses isikus tulistajaid ehk vägivaldset videomängu "FBS". Tundub, et oma aega oskab poiss üsna ratsionaalselt kasutada, kandes kaasas uut testamenti, mida olevat hea lugeda bussijaamas bussi oodates.

Eero teab peast väga paljusid anekdoote, mis kunagi ajalehtedest loetud, ja hea mälu tõttu ka meelde jäänud. Paludes ühte rääkida, pidas noormees heaks lausuda hoopis ühe targa mõtte kirjanike kohta, mis kehtivat üsna paljudes valdkondades: "Kui

sa oskad nimetada oma lemmikraamatut või kirjannikku, siis oled ilmselt liiga vähe lugenud." Eero ise on raamatuid lugenud alates eelmise aastatuhande lõpust väga erinevatel teemadel ja ühtlasi peab seda ka oma tarkuse aluseks. Arvutit kasutab ta vaid õppetööks ega usu, et teised noored interneti puudumisel midagi lugemisest targemat teeks.

Oma eakaaslastest erineb noormees veel sellegi poolest, et on teinud oma elus väga palju elektrofareese (uurimismeetod, mis selgitab, kas DNA-d pärinevad samast allikast). Kuulduse, nagu oleks Eerol kodus oma labor, lükkab ta ümber, kuid kinnitab 1 meetri ja "lääne rämps" olemasolu ja lisab, et tegeleb sellega vaid omast huvist.

Tänu suurtele teadmistele on Eero jõudnud reisida mitmetes paikades: "Küllastasin Hiina rahvavabariiki, kus toimus rahvusvaheline loodusteaduste olümpiaad. Vaja oli teadmisi ja oskust läbi viia teaduslikke eksperimente keemia, füüsika ja bioloogia valdkonnas. Koju tõin hõbemedali, mis ei tähenda teist kohta", rääkis Eero.

Kitsaste ko-

ridoridest hoolimata on Eero oma kooliga rahul: "Kui vaadata seda, kuidas Koidula õpilastel olümpiaadidel läinud on, siis võib järeldada, et siin on võimalik väga edukalt õppida." Küsimusele, kuidas noormees uue koolikellaga rahul on, vastab ta: "Olen õppinud mitte hoolima asjadest, mis minust eriti ei sõltu. Tean küll, kust see viis pärit on ja see on päris tore lugu, aga ma ei tea, kas koolikell peab tingimata olema just mingi musikaalne asi. Aga kui selline juba on, siis mind see ei häiri." Intervjuu lõpetuseks soovis Eero oma koolikaaslastele öelda: "Vähem möla, pikem samm!"

Eero Vaheril on öelda alati midagi üllatavat ja ootamatut, mida keegi ei oskaks arvatagi.

Foto: Sander Tomson

Ilmus raamat Koidula kooli ajaloo

Ille Rohtlaan

MTÜ Armas Koidula algatas 2006. aastal mõtte välja anda raamat Koidula kooli ajaloo, täpsemalt kooliaastatest 1733 – 1980. Nüüd on see valmis ja „Koidula kooli lugu I“ esitletakse 17. detsembril kaupluses Apollo.

Raamatu koostaja on Peeter Raidla – kooli vilistlane aastast 1973. Tema sõnul on vana kool nagu üks iidne suguvõsa, mille juurte uurimine suudab alati üllatusi pakkuda.

Üks üllatus koostaja jaoks oli see, et 1745. aasta asemel õnnestus kooli rajamise lähteid kaheteistkümnenda aasta võrra varasemaks nihutada. Teine aga see, et vastupidiselt nõukogude ajal levinud arusaamale, mille kohaselt tõid eestikeelse keskkooli Pärnusse 1917. aasta Oktoobrirevolutsiooni tuuled, selgus, et luba eestikeelse kõrgema tütarlastekooli avamiseks tuli hoopis Riias oma viimaseid päevi tegutsenud Saksa okupatsioonivõimude esindajatelt oktoobris 1918.

Kolmandaks väärivad koostaja meelest esiletõstmist asjaolu, et Pärnus Rüütli tänaval asuva nn valge koolimaja ja Nikolai tänaval asuva

koolimaja vahele mahtus veel üks, sedakorda punasest tellisest koolihoonne, kus praegu tegutseb Pärnu kutsehariduskeskus.

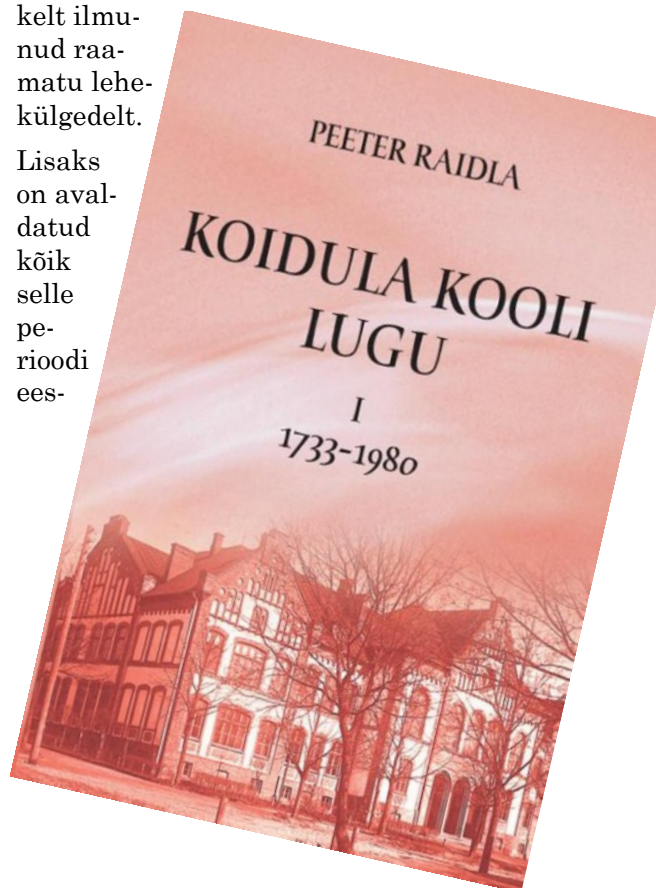
Meelikõitev on kooli ajaloo raamatust teada saada vilistlaste aktiivse tegutsemise kohta 1930. aastatel ning kooliraadio rajamisest aastail 1953-1954 ja selle edasistest tegemistest. Teistpidi on traagiline tõdeda, et õppeaastal 1947/1948 kadus kooli raamatukogust enam kui 10 000 raamatut, mis osaliselt tule-roaks rändasid. Sellest kõigest ja rohkemastki – ära on toodud palju vilistlaste ja õpetajate meenutusi, saab pike-malt lugeda juba värs-kelt ilmu-nud raamatu lehekülgedelt.

Lisaks on avaldatud kõik selle perioodi ees-

tikeelse kooli lendude nimekirjad, alates aastast 1921 kuni aastani 1980, ja koolis töötanud õpetajad.

Lisaks koostajale on raamatu toimetajaks Aira Peterson, Pärnu Koidula gümnaasiumi huvijuht, vilistlane aastast 1981, kes korras-tas raamatu jaoks rik-kaliku pildi- ja arhiivi-materjali.

„Koidula kooli lugu II“, mis idee kohaselt võiks pajatada praeguse, Metsa tänava koolimaja asukatest ja nende tegemistest, jääb Peeter Raidla sõnul ootama mõnda nooremat kirjutajat.

Tulevikuplaan: kooli sportimis-tingimuste uus tase

Heleen Gustavson

Kuidas teile meeldiks spordisaalid, kus pole enam kulunud puitparketti, riie-tusruumid oleksid korralike kappidega ja ilma silmailu rikkuvate saepuruplaatide-ta, remonditud ujula ja du-širuumid ning päris oma jõusaal? Lisanduksid ka tehnilised muudatused, mille hääldamisel läheks keel lausa sõlme.

See pikk nimekiri kõlab väga toredasti, kuid kõik tahavad kindlasti teada, millal ehitamisega alustatakse. Pärnu Koolide Siht-asutuse haldusdirektori Õie Lõmpsi sõnul on projekt täiesti valmis ning kõik eel-mainitud hüved kuuluvad selle sisse. Ehitustöödele kulub umbes üheksa kuud ja oodatavad kulutused küündivad 20 miljoni krooni. Iga õpilase kohta (meid on kokku.1043.) teeb see umbes 19 000 krooni. Päris suur summa, kas pole?

PKS rahalised vahendid sõltuvad otseselt Pärnu linna rahakotist, kuid praegusel kehvemal ajal on see teadagi väga kõhnuke. Nii saab järeldada, et gümnaasistid võivad parematest sportimistingimustest ainult und näha. Põhikooliõpilastel on aga tulevikus väljavaateid küll, sest Lõmps lubas, et kui vajalik raha saadakse, alustatakse kohe ehitustöödega.

Raudsed daamid

Juba kümme aastat olen saanud neile öelda igal hommikul tere, küll ja küll on küsitud neilt kadunud kinnast või kinga. Jouludel on kaaks daami alati kaunistanud oma „nurgakese” ning pea iga argipäev on neil kohvilaud, kus külalisteks mõni kohalik asjapulc või turvamees. Mingil kummalisel põhjusel on nad mulle mällu sööbinud kui aegumatud brunett ja blondiin, kes kuuluvad kindalt kooli „raskeväe” koosseisu. Usun, et on hulga teisigi õpilasi, kellele selliste persoonide ühtäkki kadumine tekitab tunde, et midagi on justkui valesti.

Küsimus, kui palju me neist teame, saaks aga arvatavasti üsna lühikese vastuse. Minu esimene idee kooli ajakirjanikuna oli teha garderoobitädidega intervjuu. Sain juba ette hoiatusi, et nad ei ole nõus midagi endast rääkima. Mina aga tahtsin olla esimene, kellele ikkagi õnnestub neile ligi pääseda. Olen aus: see ei õnnestunud ja kõige tobedam oli kogu asja juures, kuidas nad minu pakumisele reageerisid.

Ühel päeval läksin nende juurde ja ütlesin: „Ma olen Koidula Pressist ja tahan teiega intervjuud teha.” Järgnes naer, kus oli tunda meelitatust. „Ei! Meilt on iga aasta küsitud ja EI!” „No, aga miks?” ajasin ma vastu „Mis teil selle vastu saab olla? Kas te kardate, mis teist kirjutatakse?” „Me oleme lugenud teie lehti küll, turvamehest ja ... oi, kuidas sai naerdud!” Pöördusin kooli elektriku poole, kes ka parasjagu seal viibis, ja küsisin tema arvamust. „Muidugi pead tegema, nad lihtsalt häbenevad. Võta diktofon salaja kaasa ja tee lüdistus ära!”, soovitas elektrik Endel. „No andke tüdrukule intervjuu, kenasti ju küsib!” õhutas ta garderoobitädid ka ise. Enda meelest oli mul peale seda vestlust lootust. Järgnevad päevad tegin neile silma ja vibutasin õhus kentsakalt näppu, nemad naersid. „Ükskord ma tulen tagasi!” tahtsin neile märku anda. Ka elektrik küsis: „Millal sa intervjuu teed? Nad on juba ennast vaimselt valmis pannud.”

Ja teine kord tuligi, esmaspäeva hommikul. Mul oli kummikarp kaasas, no lihtsalt hale ja haledalt sain pähe ka. Jälle seesama: „Ei! Pole teised saanud ja ei saa sinagi!” Panin kummikarbi lauale, tumedapäine lükkas tagasi. „Aga mina tahan!” kuulsin ennast ütlemas. „Ma ei jäta seda asja nii!” Vut korda ikkagi ei tulnud.

Mitu päeva olin omadega kimpus. No millest sa kirjutad, kui pole, millest kirjutada! Kuidagi halb oli isegi neile kahele daamile näkku vaadata. Siis aga ühel reedel, jooksis see sama tumedapäiline minu juurde ning pani kummikarbi (ma polnud seda tagasi võtnud) mu kotile. „Näe, võta see, ole hea! Sul telefon heliseb.” Ta lausa jooksis ära. Garderoobist väljudes ma muigasin, kuulsin „Mine nüüd ruttu koju!” ja jälle järgnes edvistamine. Ma jäin nende ees seisma ja raputasin etteheitvalt pead. Heakene küll. Mulle meeldis, et me kõik olime seda kui nalja võtnud.

Nüüsiis, see lugu ei anna teile mingit uut teavet. Sellisel pole ka mingit erilist sisu. Aga on hea teada, et naljakaid seiku tuleb koolis ikka ette. Sellised juhtumid liidavad inimesi, eriti taolises „inimmeres”, nagu meie kool seda on.

Heleen Gustavson

Kes ta tegelikult on?

Heleen Gustavson

Turvamees istub kahe koristajannaga aatriumiakende ees pingil ja räägib nendega juttu. Mõtlen, kas tasub vahele segada, aga millegi pärast tundub õige hetk olevat.

Tere! Kas teiega võib teha intervjuu?

„Oi, nüüd on intervjuuaeg!” ütlevad naised kärmelt ja kadunud nad ongi.

“Intervjuud? Ja mille pärast?”

Mees tundub üsna kohmetu. Siiaamaani on saadud rahulikult olla, nüüd aga on üks õpilane tulnud sellise tahtmisega lagedale.

Noh, meil on selline traditsioon, et me teeme iga uue turvamehega intervjuu.

Loen talle näppudel üles, kui palju tema eelkäijaid on koolist läbi käinud, proovides tõestada, et materjali, millest lugu teha, jagus vabalt. Küsitleja on üllatunud.

Mõtlen samal ajal, et tegelikult pole mingit taolist tava; võib-olla hakkab see alles välja kujunema. Sellise väitega on lihtsalt inimesi kergem nõusse saada.

Kas olete nõus?

“No, hea küll.”

Lülitan diktofoni sisse, mis hakkab kohe mängima eelnevaid salvestusi. Proovin müra vaigistada, turvamees vaatab diskreetselt aknast kooliesisele, mängides võtmetega oma käte vahel.

Kooli uus turvamees on Tiit Lehtme

tahaksin lisada.

Te pole selle peale kunagi arvatavasti mõelnud?

“Ei ole jah. Aga ma arvan, et mulle meeldib pruun ja üldse kõik rahulikud värvid.”

Aga kuidas on lood hobidega?

“Mälumäng. Eelmisel aastal võitsime paarismängus teise koha.”

Oleksin tahtnud midagi veel küsida tema huviala kohta, aga ütlesin lihtsalt HUVITAV.

Täna Tiitu. Veidi halb tunne tekkis. Kui palju sain ma sellest inimeset teada? Tegelikult ma ei jõudnud selleni, mida ta meie koolist arwab.

Aga kas mul ongi õigust teada? Suurte naljameestega on lihtne. Mida iganes neilt küsida, viskavad nad vastuseks mingi killu ja kui sel polegi erilist sisu, siis ajab see vähemalt muigele.

Mul oli probleeme turvamehe nime meenutamisega (diktofon ju ei salvestanud). Tiit või Priit... ja perekonnanimi? Pidin pärast kooli kantseleist järele küsima. Kui ei mäleta õieti inimese nimegi, mis siis veel tema tundma õppimisest rääkida.

Kellega meil tegemist on?

Puterdan veidi, kuni saan plaanitud küsimuse välja öeldud.

“Minu nimi on Tiit Lehtme. Ma töötasin enne Eesti Postis, kuid mind koondati ja siis sain õnnelikult koha siia”

Häälest ja näoilmeist on tunda rahutust, kuid see on vaشوitunud. Kas ma kujutan seda endale ainult ette?

Mõned vanemad inimesed kipuvad ütleva, et tänapäeva noorus on hukas ja iga järgmine põlvkond läheb hullumaks. Mis Teie arvate?

“Ei oska öelda... Selle poolelise kuu jooksul pole mul mingeid ebameeldivusi koolis olnud.”

Pole midagi juhtunud? Millest ma siis kirjutan?!

Nii..., esitan Teile veidi harjumatu küsimuse: kuidas Te ennast ise loomustaksite?

Tiit vaatab taas aknast välja, ta lõug veidi väriseb.

“Kuna ma olen Neitsi tähtkujus sündinud, siis olen ma selline pedant ja korraarmastaja.

Eks selle üle on ka mul

kodus nalja heidetud.” Järgneb naeratus.

Ja nüüd tuleb rodu naljaküsimusi: mis on Teie lemmiktoit?

Heidan pilgu diktofonile. Kurat, see pole midagi salvestanud!

“Noh,... mulle meeldivad seljanka ja kapsasupp..., ka kartulipuder ja kotletid. Ühesõnaga sellised traditsioonilised eesti toidud.”

Mis on aga lemmikjook?

Väga pikk paus.

“Ei oska öelda,” vastab turvamees viimaks.

Aga lemmikmuusika?

“Kantri. Ka kuuekümnendate muusika.”

Vastus tuli kiiresti, see küsimus ei vajanud vaagimist.

Aga kas Te oskate välja tuua konkreetset ansamblit või muusikut?

“Alan Jackman'i kuulan.”

Milline on Teie lemmikvärv?

Küsitav jääb mõttesse.

Tean, need on tegelikult mõttetud küsimused, aga ma pean lõpuni minema,

Maire Aunastest oma silma ja kõrvaga

Heleen Gustavson

3.detsembril külastas Pärnu keskraamatukogu Maire Aunaste, et tutvustada oma uut raamatut „Mitte ainult meestest”.

Kuid miks peaks ühele noorele huvi pakkuma naine, kelle sihtrühm kipub kalduma eakamasse vanusesse? Põhjus on selles, et kuuldes oma kaasõpilastelt arvamusi Maire Aunaste kohta, sain ma enamasti negatiivseid vastuseid. Ausalt öeldes tundus ta mullegi üsna ülepaakunud karakteriga. Sellegipoolest - see naine ei jäta kedagi külmaks, mistõttu ma otsustasingi Aunastet oma silmaga vaatama minna.

Raamatukogu garderoobi oli kogunenud hulk küpses eas naisi (nagu arvata oli), kes veel enne saali minemist ennast peegli ees sättisid. Mulle torkas silma üks pensionäridest paar: mehel oli seljas ülikond ja naisel must pidulik kleit, tunda oli selgelt lõhnaõli. See vaatepilt tegi tuju kummalisel kombel heaks.

Saal oli vaikne. Oodatud külaline astus sisse ja kogu ruum sai järsku Aunastet täis. Kõigepealt rääkis ta oma raamatust ja rahaprobleemidest. Ta jutustas, kuidas ta oma esimese teosega ei teeninud midagi, ainult 12 krooni eksemplari pealt. Publik ja esineja justkui lähenesid üksteisele. Naised kuulasid innukalt ja

isegi mõnuga, sest Aunaste oskas oma juttu nende mõtterütmis liikuma panna. Siis suundus ta üksikute „äraeksinud” meeste poole ja küsis, mis põhjusega nad teda üldse vaatama tulid. Järgnes viimaste kohmetumine ja vastassugupoole naer. Üks eriline lugu oli tema elu kõige esimesest tööpäevast ühes Lõuna-Eesti kolhoosis kultuurijuhatajana. Ta oli sinna ilmunud kleidis, kotsakingadega, lillekimp rinnataskus. Kõik töötajad olid teda vaadanud nagu võõrkeha. Selle loo kommetaariks ütles jutustaja, et kolhoosis töötamine ei tähenda veel dressipükste kandmist.

Minu meelest peegeldas kogu see üritus ühe põlvkonna huvisid, nalju ning just eriti teravalt tuli esile kahe sugupoole vaheline komejant. Paratamatult meenub nimega Maire Aunaste mulle kohe teema “Naised ja mehed” ning nende rõhutatud vastandlikkus ja nõrkused. Teisest küljest on ta inimeste meelelahutaja ja tal on omajagu värvi ja sisu.

Tegin temaga ka intervjuu, et saada aimu tema noorusajast.

Ma ei tea kuidas Te tajute, aga minu meelest inimesed räägivad teist palju.

“Kas see oli küsimus?”

(Hetkega meenus mulle tõsiasi, et tegemist on väga kogenud ajakirjanikuga ja ennast on „rohelistena” häbis-tada lihtne.) Mispärast Te enda arvates tekitate nii palju kõneainet?

“Vastus on lihtne. Mul on oma arvamus. Kui kellelgi on oma seisukoht, siis see kedagi kindlasti ärritab. Nii on ka minuga. Ma ei saa kõigile meeldida ja see

polegi oluline. Ausalt öeldes on inimesed, kelle peale ei saa ärritada, lausa igavad. Näiteks meie peaminister Andrus Ansip ei ütle midagi huvitavat ja keegi ei arva temast suurt midagi.”

Mainisite eelnevalt, et lapsena uskusite uuestisündi ja kartsite, et teises elus peab uuesti kooli minema. Miks kool nii vastumeelne on?

“Ma olin konfliktne, liiga kõhn ja madala enesehinnanguga laps. Koolis toimub pidev õpilaste võrdlemine hinnete alusel. Mina olin väga kehv reaalinimeste ja viimane klassinimekirjas, seetõttu mul õpetajatega koolis kontakti polnudki... Jäin gümnaasiumis istuma, aga siis leidsin endale Viljandi kultuurikooli. Seal teietati mind esimest korda ja ma tundsin ennast kellegina. Seal hinnati inimlikkust.”

Aga kuidas olid lood poistega?

“Null. Ühte ajasin taga, aga teda ei saanud ma kätte. See poiss suri hiljem noorelt alkoholismi tõttu ja võib-olla oligi parem, et ma teda kinni ei püüdnud.”

Te tundute isepäi kõndiv inimene. Millal aga kuulata teiste nõu ja millal otsustada ise?

“Omapäi kõndiv olen ma tõesti, kas õnneks või kahjuks. Mul ei olnud lihtsalt võimalust vanemate käest nõu küsida, mida teha. Olid viiekümnendad ja tähtis oli eesrindlik töötamine.”

Kas see, mida kool Teile kõige rohkem õpetas, oligi julgus olla mina ise?

“Jah. Igaüks on milleski väga hea.”

Maire Aunaste on naine, kellel on omajagu värvi ja sisu. Seda juba ka nooruses.

Foto: erakogu

Kaspar Peterson — superstaariks pürgija

Greten Berendson

Kaspar Peterson ei ole lihtsalt üks Koidula kooli rebane, vaid huvitavaks teeb teda hoopis see, et tal on plaan **MAAILM VALLUTADA**. Selle unistuse poole püüdleb ta koos bändiga DefRage, kus noormees mängib basskitarri.

DefRage on *new age post-grunge* bänd, kuhu kuulub hetkel viis liiget. Poiss sai bändi tänu DJ Madis Lohule, kes keerutas plaate DefRage üritustel. Kuna hetkel ei tuuritata, siis ei ole Lohul bändiga mingit seost. Bändiliikmetega kohtutakse pea et iga päev, kuid harjutatakse kord nädalas Sindi rahvamajas. Instrumendid tuleb ise kaasa võtta, kuid tehnika on sealtpoolt. Muuseas, tehnika on asi, mis poisile bändi tegemise juures kõige vähem meeldib, kuna selle kokku- ja lahkupanemine võtab meelelt aega.

TÕELISED TEGIJAD

Esimene saavutus oli MTV top 100 videote võistluse esikoht aastal 2009, mille võitmine oli suht pingeline. Samal aastal paluti nad inglise *hard rock* ansambli Whitesnake soojendusbändiks Saku

Suurhalli ja tänu sellele esineti 6000 inimese ees. Edukad on olnud ka kaks muusikavideot. DefRage on välja andnud kaks plaati, esimese plaadi „Save us from religion“ tiraaž oli umbes 1000 ja see polnud sugugi nii edukas kui teine plaat, mille tiraaž on hetkeseisuga 1300. Põhimõtteliselt on teine plaat sama, mis esimene plaat, nimi on sama, kuid heli on muudetud, sealt võib leida kuus lisalugu ja „Save us from religion“ muusikavideogi. Plaadi pani kokku Toomas Paidro Tallinna Zorg stuudiost. Poiste loming on saanud kiita Kalev Mark Kostabilt, kes on eesti soost Ameerika kunstnik.

Peale MTV top 100 videote võistlust tänas bänd kohe ka maag Hannes Vanaküla tema toetuse eest, talle ollakse väga-väga tänulikud.

AMEERIKA, SIIT ME TULEME!

2010. aasta suvel on kindel plaan minna Ameerikasse, kus siis ollakse kogu suvevaheaja – kauem pole kooli tõttu võimalik. Ameerikast naasid novembri lõpul mäenedžer Rauno Meidra ja kitarrist Kari Kärner, kes suutsid paari nädalaga luua häid kontakte erinevate ürituste korraldajatega. Kohtuti

Kaspar ja tema kitarr

kuulsa mäenedžeriga, kes on aidanud Iron Maidenil ja Europil tippu jõuda, ja ta lubas DefRage'i aidata. Kaspar tahaks, et neid võetaks kenasti vastu, loodab suurt publikut, rõõmsaid inimesi ja positiivset

vastukaja.

Hetkel on poistel käsil plaadimüük ja raha kogumine Ameerika-tuuriks, Kaspar soovib, et tema bänd saaks tulevikus sama kuulsaks kui tema iidolid Metallicast.

3 fakti, mida sa Kasparist ei teadnud:

- Väikese poisikesena unistas Kaspar saada Smilersi kitarristiks.
- Kaspar imetleb enda juures oma näppe ja naiste juures vaatab nende nägu.
- Tegelikult on ta rõõmsameelne.

Daniel Leppsoo, Kari Kärner, Kaspar Peterson, Argo Ollep ja Andres Arens — DefRage!

Seagripp - hea teenimisvõimalus?

Liis Jürimäe

Viimasel ajal on meedias üheks populaarsemaks teemaks saanud seagripp. Sellesse on novembrikuu seisuga haigestunud miljonid inimesed ja sama kuu andmete järgi on tõve kätte surnud 9600 inimest. Mis riigist sai haigus alguse, kust pärineb selline nimi, millised on sümptomid ning kuidas vältida

seagripi haigestumist?

Esmalt seagripi nime all tuntud gripipuhang sai alguse aprillis 2009. Seda põhjustab inimeselt inimesele nakkav A(H1N1) tüüpi viirus. Nimi pärineb oletusest, et viirus on pärit sigadelt. Uuemad uuringud on andnud informatsiooni, et tegu on inimgripi, linnugripi ja seagripi kombineerumisel tekkinud viirustüübiga.

Viiruse sünnikoduks peetakse Aasiat, kust see levis Ameerika mandrile ning tekitas esimese epideemiakolde Mehhikos.

Gripi sümptomiteks on kõrge palavik, kõha, peavalu ja liigesevalu. Nakatumise vältimiseks soovitatakse pesta sageli käsi ning vältida haiguse hari-

punkti ajal rahvarohkeid kohti. Kõhides ja aevastades tuleks suu katta pigem varruka kui peopesaga. Kusjuures mainimist vajab fakt, et sealihä söömine seagripi haigestumist ei põhjusta.

Uudse gripiviiruse põhjustatud epideemia on andnud materjali erinevateks spekulatsioonideks. Näiteks vandenõuteooriale pühendatud veebilehtedel ja foorumites on esitatud arvamust, et seagripiviirus on näiteks valmistatud sõjaväelaboris, eesmärgiga kasutada seda biorelvana. Või siis on see loodud ja levitatud aga hoopis ravimifirmade poolt, kes soovivad teenida gripiravimite ja vaktsiinide arvelt endale kasumit.

Minu internetipostkasti on tulnud palju erinevaid kirju seagripi teemal, mis sisaldavad informatsiooni, et tegemist on tavalise viirusega.

Soovitatakse mitte kuulata neid arste, kes paluvad vaktsineerida, sest vaktsiin pidavat sisaldama rohkem haigustekitajaid kui viirus ise ning tundub gripi nime pealt tahetakse raskel masuajal lihtsalt raha kokku ajada.

Mis siis lõppude lõpuks õige on? Kas see, et tegemist on tõepoolest raske viirushaigusega, või ongi nii, et arstid loodavad täitsa tavalise gripi pealt raha teenida?

Päev varjuna riigikogus

Liis Jürimäe

Kõik algas 25. novembri hommikul kümme minutit enne 11, kui saabusin riigikokku, et olla töövarjuks Isamaa ja Res Publica Liidu (IRL) pressiesindaja Rauno Verile. Rauno varjuks läksin seepärast, et tulevikus tahaksin teha sama tööd, mis tema, ning kuna ma teadsin Raunot juba varasemast ajast, ei tekitanud inimese valik, kelle juurde minna, küsimustki.

Astusin riigikogu peaksest sisse ning andsin oma ID-kaardi administratsiooni, et saada külaliskaart ning edasi liikuda. Rauno, kes on alati rõõmsameelne, tuli mulle vas-

tu, sest üksinda ei ole lubatud võõrastel selle maja treppidest üles minna.

Kõigepealt läksime kiirel sammul Rauno kabinetis, et üleriided ära panna ning fraktsiooni koosolekule minna. Kui olime ennast istuma paigutanud, astus ruumi kultuuriminister Laine Jänes, kes andis ülevaate muuseumidest, soovides suure osa eelarvest kulutada just nende arendamiseks. Pärast arutelu lahkus ta äärmiselt emotsionaalselt. Pärast teda rääkis meiga rahumeelselt riigikohtu esimees Märt Rask. Hiljem arutati erakonnaselt veel riigi eelarvet. Kell oli 13 läbi, kui koosolek lõppes.

Pärast koosolekut jäl-

gisin rõdult põgusalt infotundi, kus Tõnis Lukas vastas koolireformi puudutavatele küsimustele. Kõigest tunnike hiljem oli mul võimalus osa saada istungist, mis kiskus kohati päris kuumaks, sest kolleegid erinevatest erakondadest otsustasid üksteist vahelduse mõttes peedistada – esitati küsimusi, mis eeldasid, et vastaserakond ei suuda neile vastata.

Lõunaajal läksime Raunoga riigikogu sööklasse sööma, mis oli pooltühi – istung ju jäi kestma. Veri tutvustas mulle mõningaid ametisaladusi, mida on hea teada, aga mitte edasi rääkida.

Suurema osa päevast veetsingi Rauno kabinetis,

kus vahelduva eduga oli seltsiks IRLi Noorte alati kelmikas juht Veiko Lukmann, sama erakonna fraktsiooni kuuluv Margus Tsahkna ning Tõnis Lukase nõunik Toomas Kalmus.

Töövari olin ma ka eelmisel aastal, siis nimelt Mart Laaril.

Soovitan kõigil kindlasti järgmistel aastatel töövarjupäevast osa võtta, sest võib-olla leiate just varjuna olles töö, mida teha tahaksite, või saate kinnitust väljavalitud erialale nagu mina tänavu!

Kehaline kasvatus jälle tunniks!

Annika Andresen

Kehalise kasvatus tundi on ajast aega tekitanud vastakaid arvamusi. Nagu selgus kooliraadio *vox populist*, nõuavad algklassid tunde juurde, põhikooliastmes kasutavad õpilased tundide iseloomustamiseks kergekäeliselt sõna "meeldib!" ning gümnaasistid loevad reeglina seda ajaraisuks. Märगतav on ka teooriaainete õpetajate suhtumine: kehaline kasvatus ei ole tund - nagu muusikagi.

Missugusele õpetajale meeldiks anda tundi, mis pole õpilaste arvates tõsivõetav?

Uuris, mis põhjustel peavad minu eakaaslased tundi ajaraisuks või mis põhjustel tunnis üldse käiakse. Selgus, et vastasel juhul on põhjuseta puudumised kerged tule-

ma ning tunnis kohal olles ei pea harjutusi kuigi tõsiselt võtma. Tekib küsimus, miks siis kehaline kasvatus õppeprogrammis üldse on, kui etteantud ajaga midagi otstarbekat peale ei hakata?

Kehalise kasvatus tundi põhilisteks funktsioonideks saame pidada praktiliste teadmiste pakkumist erinevate füüsiliste tegevuste kohta ning spordiharjumuse tekitamist noorte hulgas.

Vanemas kooliastmes julgen pidada tundide toimumise põhjuseks pigem viimast. Kuid vaadates meie igapäevase kehalise kasvatus tunde, tekib küsimus, kas võrkpalliplatsi peal pool tundi käed taskus seista või rutiinseid "kaheksaid" koolimaja ja staadioni suhtes joosta ikka täidab oma eesmärgi. Olgem ausad, käsklused iseseisvaks tööks: "jookske" või "mängige palli" pole kuigi motiveerivad. Küll aga läheksin rõõmuga tundi aimamata, mis ees ootab, teades, et tulemas on jälle mõni uus-huvitav ülesanne, nagu paar nädalat tagasi kombinatsioon hüpenööri ja klotsijooksuga - kõik tüdrukud võtsid õhi-

naga osa ning elasid üksteisele hindamisel kaasa.

Ajast, mil suleti ujula ning ilmastik ei võimalda enam staadionil võimelda on hakanud üles kerkima probleem: võimlasse ei mahu kaks klassi viie õpetaja käe all korraga tegutseda. Küll aga annaks hea tahtmise korral ruumi jagamist kombineerida: korraga toimub tund maksimaalselt viiel rühmal. Pallisaali annaks rakendada aeroobika ja võimlemise ruumina, väikest võimlat näiteks ringtreeninguks, kitsehüpeteks, samuti aeroobikaks ehk võiks unustusse vajunud rööbaspuudelegi mingi funktsiooni leida ning võimla ära jagamine kolme rühma vahel ei peaks probleeme enam tekitama.

Lisaks tuli pärast sügisvaheaega üks kehalise kasvatus õpetajatest, Tiiu Kukk, välja suurepärase plaaniga: hakata korraldama kehalise kasvatus tunde hoopis erinevates spordihallides ja ujulates, et tutvuda erinevate spordialadega ning lahendada ühtlasi ruumiprobleem. Idee komistuskiviks mõnede klasside puhul tekkis aga rahaline pool — ni-

melt pole koolil võimalust antud üritust sponsoreerida ning kõik pääsmed tuleks raskel ajal õpilastel omast taskust välja käia.

Küll aga leian, et kui mitte iga nädal, siis rühmade kaupa kordamööda antud mõtet rakendada oleks samuti väljapääs, vaatamata väikesele tasule, mis sellega kaasneb. Teistes aineteski tuleb välja osta ju töövahendid: õpikud, töövihikud, joonestustarbed ja muu selline.

Peamiseks probleemi tekitajaks loen aga mõlemapoolset suhtumist: allaandmist olukorrale. Arvan, et üksteise süüdistamine või niisama vaikides allaandmine on vale. Kui meil on programmis kehaline kasvatus, siis seda kindlasti põhjendatult ning puhtalt selle tõttu, et õpe on praktiline, ei tohiks seda kindlasti alahinnata. Olgem ausad: pärast kooli lõpetamist tegeleme me tõenäoliselt spordiga tihe- minigi, kui rakendame näiteks Phythagorase teoreemi või kõige elementaarsemat ringi pindala valemit. Tuleb lihtsalt üheskoos leida väljapääs.

Koidula Pressi toimetus

Peatoimetaja Annika Andresen (12.r); kujundaja Risto Randla (12.r); fotograafid: Silver Reinart (12.a), Sander Tomson (11.a); toimetajad: Merit Rahnik (12.r), Helen Naaber (12.b), Liis Jürimäe (12.c), Riho Kask (10.a), Heleen Gustavson (10.a), Epp Andresen (10.c), Greten Berendson (10.r), Merilin Randmaa (10.r), Helerin Randmaa (10.r), Meribel Sinikalda (10.r).

Vastutav väljaandja: Ille Rohtlaan

Ideed, informatsioon, vihjed, pretensioonid: meedia@koidulag.edu.ee

Kultuurikülg

KUU FILM

„Noorkuu“ Sel kuul on jõudnud kinolinadele fenomenalse „Videviku“ saaga film „Noorkuu“, mis on hakanud hullutama noori neide ning ka noormehi. Seekord on film võtnud uue ning huvitavama pöörde, sisaldades rohkem pööraseid juhtumisi ja seikluseid Bella elus. Kuid olge valvsad, see film sisaldab veel enam närvikõdi, libahunte, vampiire ning ka armastust.

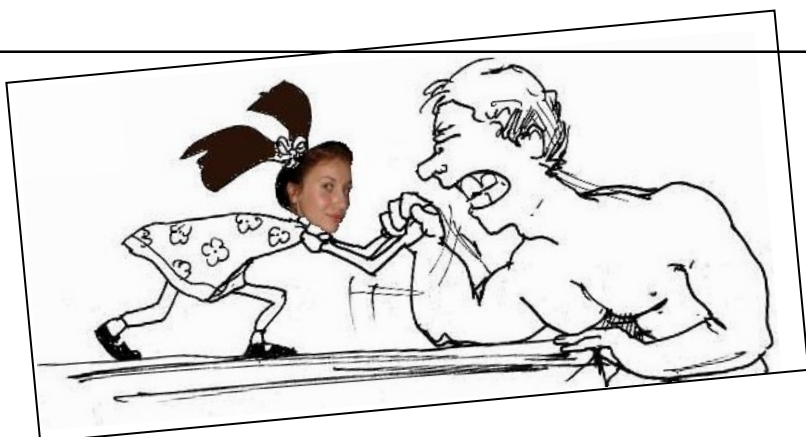
KUU RAAMAT

„Koidukuma“ on „Videviku“ saaga IV raamat. See teos annab tabava lõpu Bella ja Edwardi armastusloole ning üllatab rohkete pöördkäikudega, mida poleks osanud oodatagi.

KUU PLAAT

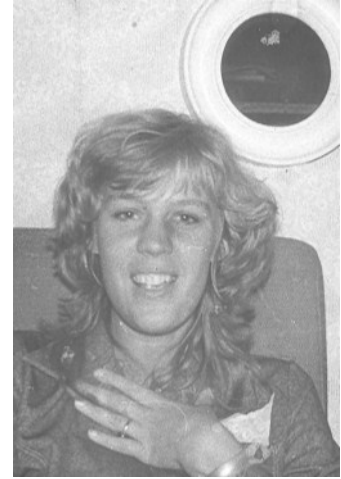
Norah Jones „The Fall“ Lõpuks ometi on kätte jõudnud jõulukuu ning mis muusika saatel oleks pühi parem pidada, kui seda on rahulik dzäss. Norah Jones on meieni toonud enda sootuks uuema külje. Eelmiste plaatidega võrreldes on tegu hoopis iseseisvama ning n-ö tumedama muusikaga, kuid sellest ei puudu tema teada-tuntud hingeline pool. Kes ei ole just selle muusika austajad, siis sobiks see plaat fantastiliseks jõulukingituseks vanematele või armsamale.

Kultuurikülje toimetaja:
“kulturist” Helen Naaber

Õpilane vs. õpetaja

Aletes käesolevast lehest otsustasin hakata sõda korraldama hoopis õpetaja ja õpilase vahel. Esimesena katsuvadki jõudu emakeele ja kirjanduse õpetaja Marge Kanniste ning õpilane Priit Lätt 12.a-st. Õpetaja palus mul ka ära mainida, et tal on väga suur au võistelda Priiduga, kuna ta peab poisist väga lugu: „Ta on väga tark“, põhjendas õpetaja Kanniste.

Priit Lätt

Marge Kanniste

Mis multifilmi võib nimetada Walt Disney läbilöögiks? (Lisaks punkt aasta eest)

„Steamboat Willie“ 1927. aastal

: Miki Hiir, pakun, et oli 20-ndate lõpp

Mis oli operatsioon Otto? (Lisaks punkt aasta eest.)

Austria Anšluss, 13.03.1938

Kindlasti on see seotud Teise maailmasõjaga ning Saksamaaga, kas Slovakkia vallutamine? 1938?

Mis funktsioon on koolis hoolekogul?

Hoolekogu funktsioon on vastutada koolielu toimimise eest.

Kordineeriv ja juhatav - SOOVITAV

Mis vahe on sõnadel ”vahel” ja ”vahest”?

”vahel” on ajamäärus ning ”vahest” ehk ehk

”vahel” on mõnikord, ”vahest” on võib-olla või ehk

Mitu esitajat on kvintetis?

5

5

Kas alkoholi võib nimetada narkootiliseks aineks?

Minu meelest mitte!

”Joobes olema“, järelikult peaks kuuluma narkootiliste ainete hulka.

Mis on erütrotsüüt?

Bioloogiline termin

Punalible

Mis on Eesti tippdomeen?

.ee

.ee

Kes oli Georg Simon Ohm?

Ohm sõnastas takistuse kohta käivad seadused; Saksa füüsik oli

Saksa füüsik, Ohmi seaduse sõnastaja.

Miks on kanalisatsiooni aukude kaaned ümarad?

Selleks, et nad auku sisse ei kukuks

Et nurkadesse mustust ei koguneks.

Summa:

10 punkti

11 punkti

Õiged vastused: 1. „Steamboat Willie“ 1927. aastal; 2. Austria Anšluss, 13.03.1938; 3. kooli kontrollhoiuga; 4. Saksa füüsik, kes sõnastas Ohmi seaduse; 5. viis; 6. ”vahel” on ajamäärus, ”vahest” on võib-olla või ehk; 7. Jah, võib; 8. eei; 9. Punalible; 10. Põhiliselt selleks, et nad sisse ei kukuks, kuid ei lüganud õpetajaga vastust valiks.

	5		7					8
		3		5	4		7	
2		9	3			5		4
		5	1		2	4		
3	4							7
		1	4	3		9		5
		2					5	6
	3		6		5	8		2
5	9			2	3			

	1		6		7			4
	4	2						
8	7		3			6		
	8			7			2	
			8	9	3			
	3			6			1	
		8			6		4	5
						1	7	
4			9		8		6	

Loomad talvel

Triin Nõmm 4.c klass

Väljas sajab paksu lund,
Karu magab talveund.
Järsku unest ärkab karu,
Unes nägi mesitaru.

Siiliema Sille-Riin

Ütles: „Poja, maga siin.
Hange all on soe ja hea,
seda ikka meeles pea.“

Madu ütles mägrale:

„Lähme puhkusele me.
Egiptusesse, Kreekasse
Või hoopis Pärnu veekasse.“

Sisalik see urgu puged,
viimast ajalehte luged.
Nähes lehes oma nime,
arvas ta, et see on ime.

Kärbes aknaprakku puged,
möödunud elupäevi luged.
Ueeks aastaks plaanid suured,
patsiendidki on uued.

Loomad kõik on talveunes,
jõuluvana näevad unes.

Karikatuur Riho Kask

**Häid saabuvaid
jõule ja õnnelikku
uut aastat!
Soovib Teie Koidula Press**